

— Oamenii cei Mici sunt îngroziți că m-ar putea pierde, spuse bărbatul, pentru că încă mai au nevoie de mine. Ca reprezentant al lor, eu le sunt o persoană foarte folositoare. Nu e ușor să-mi găsească un înlocuitor, iar în momentul de față nu există urmași. Ca să le devii reprezentant, trebuie să îndeplinești numeroase condiții stricte, iar eu sunt raritatea care le îndeplinește pe toate. Le e teamă să nu mă piardă. Dacă m-ar pierde în acest moment, s-ar crea un gol temporar. Așa că ei încearcă să te împiedice pe tine să-mi iei viața. Mă mai vor viu o vreme. Tunetele care bubuie afară sunt semnul furiei lor. Dar ei nu te pot atinge pe tine direct. Pot doar să-ți trimită avertismente că sunt furioși. Din același motiv au găsit ei un șiretlic să o împingă la moarte pe prietena ta și din același motiv vor încerca să-i facă rău și lui Tengo.

— Să-i facă rău?

— Tengo a scris o poveste despre Oamenii cei Mici și ceea ce fac ei. Eriko i-a furnizat subiectul, iar el l-a transpus frumos în scris. Aceasta a fost activitatea lor în comun. Povestea respectivă a îndeplinit rolul de anticorp care se opune impulsului exercitat de ei. Cartea a fost publicată și a avut un succes răsunător. Iar ca urmare, fie doar și temporar, anumite acțiuni ale Oamenilor cei Mici s-au restrâns și unele posibilități au dispărut. Ai auzit vreodată de *Crisalida de aer*?

Aomame încuviință.

— Am văzut niște articole în ziar legate de ea și reclama editurii. Cartea n-am citit-o.

— Cel care a scris de fapt *Crisalida de aer* e Tengo. Iar acum scrie propria lui poveste, pe care *a descoperit-o* acolo, adică în lumea cu două luni. Ca un perceptor strălucit ce este, Eriko a făcut să ia naștere înlăuntrul lui această poveste cu rol de anticorp, iar Tengo dă dovadă de o mare abilitate ca receptor. Poate că ceea ce te-a adus pe tine aici

sau, altfel spus, ceea ce te-a urcat pe tine în vagon, a fost tocmai această abilitate a lui.

Aomame se încruntă puternic în întunericul slab. Trebuia să țină cumva pasul cu discuția.

— Deci talentul la scris al lui Tengo sau, după cum spui tu, puterea lui ca receptor, e ceea ce m-a adus pe mine în altă lume, în 1Q84?

— Cel puțin asta presupun eu.

Aomame își privi mâinile. Avea degetele udate de lacrimi.

— Dacă lucrurile rămân așa cum sunt, există o posibilitate foarte mare ca Tengo să fie ucis. În momentul de față el este cel mai periculos individ pentru Oamenii cei Mici. Iar lumea în care suntem este cea adevărată. Curge sânge adevărat, iar moartea e și ea adevărată. Și, evident, eternă.

Aomame își mușcă buzele.

— Uite cum vreau să te gândești, zise bărbatul. Dacă tu mă omori acum și eu dispar din lumea asta, Oamenii cei Mici nu vor mai avea nici un motiv să-i facă rău lui Tengo. Iar asta pentru că, dacă dispăre acest canal, adică eu, Tengo și fiica mea n-or să mai încerce să-l obstrucționeze și atunci încetează să mai reprezinte o amenințare pentru ei. Oamenii cei Mici or să lase totul baltă și or să se ducă în altă parte, ca să-și caute un alt canal, construit altfel. Aceasta este prioritatea numărul unu pentru ei. Înțelegi?

— Ca logică, da.

— Dar pe de altă parte, dacă mă ucizi, organizația întemeiată de mine n-o să te lase să scapi. Probabil ar dura mult timp să-ți dea de urmă. Îți vei schimba numele, adresa, poate și înfățișarea. Dar într-o bună zi ei tot te vor încolți și te vor pedepsi dur. Sistemul acesta strâns, violent și fără cale de întoarcere, noi l-am creat. Asta ar fi o opțiune.

Aomame încerca să pună ordine în cele auzite. Bărbatul o așteptă să pătrundă cum trebuie logica vorbelor sale.

— Acum să presupunem că nu mă ucizi, continuă el. Te retragi cuminte, iar eu rămân în viață. În cazul ăsta, Oamenii cei Mici vor face tot posibilul să-l înlăture pe Tengo, ca să mă protejeze pe mine. Talismanul pe care îl poartă el nu este încă suficient de puternic. Îi vor găsi punctul slab și mai mult ca sigur vor încerca să-l distrugă printr-o metodă sau alta, pentru că nu mai pot permite răspândirea de anticorpi. În acest fel, pericolul pe care îl reprezintă Tengo e înlăturat și, prin urmare, nu mai au motiv să te pedepsească pe tine. Aceasta ar fi o altă opțiune.

— În cazul ăsta, Tengo moare și eu trăiesc. În 1Q84, rezumă Aomame cuvintele lui.

— Probabil.

— Însă viața mea nu are sens într-o lume în care Tengo nu există, pentru că dispare definitiv șansa de a ne mai întâlni vreodată.

— Din perspectiva ta, presupun că așa e.

Aomame își mușcă buzele cu putere și își imaginează acel scenariu.

— Dar asta e doar ce spui tu, remarcă ea. Ai vreo dovadă sau probă care să mă convingă să cred?

— Exact, zise bărbatul clătinând din cap. Nu există nici o dovadă sau probă. E doar cuvântul meu. Însă ai văzut cu ochii tăi puterea pe care o am. Să știi că ceasul ăla nu e legat cu nici o sfoară. Și e foarte greu. Poți să te duci să vezi. Accepti ce spun sau nu, una din două. Nu ne-a mai rămas mult timp.

Aomame aruncă o privire către ceasul de pe servanță. Arăta ora nouă fără câteva minute. Era așezat puțin strâmb, sucit într-un unghi ciudat, după ce se ridicase în aer și căzuse la loc.

— În momentul de față, în 1Q84 e imposibil să fiți salvați amândoi. Există două opțiuni. Una e ca tu să mori și Tengo să trăiască. Iar cea de-a doua e ca el să moară și tu să trăiești. Trebuie să alegi una din două. Te-am avertizat de la bun început că nu sunt niște opțiuni plăcute.

— Dar altele nu există.

Bărbatul clătină din cap.

— La momentul actual trebuie să alegi una din două.

Aomame trase aer în plămâni și îl expiră încet.

— Îmi pare tare rău, zise bărbatul. Dacă ai fi rămas în 1984, nu ai mai fi fost forțată să faci o asemenea alegere. Deși, pe de altă parte, așa nu ai mai fi aflat că Tengo s-a gândit încontinuu la tine. Tocmai pentru că ai venit în 1984 ai putut să afli că, într-un anume sens, inimile voastre sunt legate între ele.

Aomame închise ochii și se îndemnă să nu plângă. Încă nu era momentul pentru lacrimi.

— Tengo chiar mă vrea pe mine? Poți să susții asta fără să mă minți?

— Până acum, Tengo nu a iubit din toată inima nici o altă femeie în afară de tine. Acesta este un adevăr care nu admite dubiu.

— Și totuși nu m-a căutat.

— Nici tu n-ai încercat să-l cauți. Corect?

Aomame închise ochii și revăzu într-o clipă toți acei ani de parcă ar fi contemplat de pe o stâncă abruptă strămtoarea de dedesubt. Simțea în nări mirosul mării și auzea vuietul vântului.

— Trebuia să ne fi făcut amândoi curaj mai demult și să ne fi căutat reciproc. Așa am fi putut fi împreună.

— Teoretic, da. Dar în 1984 nici măcar *nu ți-ar fi trecut prin cap* așa ceva. Cauza și efectul sunt legate într-un mod încurcat. Iar această încurcătură nu poate să dispară oricâte lumi ai suprapune una peste alta.

Din ochii lui Aomame începură să se rostogolească lacrimi. Plângea pentru tot ce pierduse până atunci și pentru tot ce urma să piardă. Și într-un sfârșit – oare după cât timp? – veni și momentul în care simți că nu mai poate plânge. Lacrimile se opriră de parcă tot ce simțea ea s-ar fi izbit de un perete invizibil.

— Am înțeles. Nu ai dovezi concrete. Nu mi s-a demonstrat nimic și nu înțeleg toate detaliile. Dar mă simt nevoită să-ți accept propunerea. Te voi elimina de pe lumea asta, exact cum îți dorești. O să fie o moarte instantanee, fără durere. Ca Tengo să rămână în viață.

— Deci faci târgul cu mine.

— Da. Facem târgul.

— Să știi că e foarte posibil să mori. La un moment dat vei fi încolțită și pedepsită. Iar pedeapsa o să fie cruntă. Vorbim aici despre niște fanatici.

— E în regulă.

— Pentru că tu ai dragostea.

Aomame încuviință.

— Fără dragoste, totul nu e decât un spectacol de duzină, zise bărbatul. Ca în versurile cântecului.

— Dacă te omor, Tengo sigur supraviețuiește? Bărbatul tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tengo va supraviețui. Crede-mă pe cuvânt.

Asta îți garantez, la schimb cu viața mea.

— Și a mea.

— Sunt lucruri care nu se pot obține decât în schimbul vieții.

Aomame își strânse mâinile cu putere.

— Sinceră să fiu, aș fi vrut să trăiesc și să fiu împreună cu Tengo.

Liniștea se așternu o vreme în încăpere. Nici tunetele nu se mai auzeau. Totul tăcuse.

— Ți-aș oferi asta dacă aș putea, spuse bărbatul pe un ton calm. Eu unul asta aș face. Dar, din păcate, această opțiune nu există. Nu a existat nici în 1984 și nici în 1984. În sensuri diferite.

— În 1984, drumurile noastre, al meu și al lui Tengo, nici măcar nu s-ar fi intersectat. Asta era ideea?

— Da. Ați fi ajuns la bătrânețe singuri, gândindu-vă unul la celălalt, fără să existe nici o relație între voi.

— Dar în 1984 măcar știu că pot să mor pentru el.

Bărbatul respiră adânc, fără să spună nimic.

— Aș vrea să-mi spui un lucru, zise Aomame.

— Dacă știi, îți spun, răspunse bărbatul culcat pe burtă.

— Tengo ar afla că eu am murit pentru el? Sau totul s-ar sfârși fără ca el să știe nimic?

Bărbatul se gândi mai mult timp la întrebarea ei.

— Asta ține de tine, răspunse el.

— Ține de mine, zise Aomame și făcu o ușoară grimasă. Cum adică?

— Tu vei fi pusă la o încercare grea, spuse bărbatul clătînând din cap. Ajunsă la capătul ei, vei vedea adevărata față a lucrurilor. Mai mult de atât nu-ți pot spune. Nimeni nu poate ști exact ce este moartea până nu moare.

*

Aomame își șterse lacrimile de pe față cu pro-sopul, apoi luă dălțița de pe podea și verifică din nou să aibă vârful intact. Cu degetele de la mâna dreaptă căută din nou punctul letal de pe ceafă. Îl găsi numaidecât, pentru că își întipărise bine în minte poziția lui. Îl apăsă ușor cu buricul degetului și se asigură din nou că intuiția nu o înșela. Respiră apoi lent de câteva ori, își liniști bătăile inimii și își calmă nervii. Trebuia să-și limpezească mintea. Își alungă din cap toate gândurile legate de Tengo și pecetlui bine în altă parte ura, furia, perplexitatea, mila. Greșeala nu era permisă. Trebuia să se concentreze doar asupra morții, să adune toate razele de lumină și să le focalizeze într-un singur punct.

— Atunci să-mi termin treaba, spuse ea pe un ton calm. Trebuie să te fac să dispari din lumea asta.

— Iar eu voi scăpa de toată durerea care mi s-a dat.

— De toată durerea, de Oamenii cei Mici, de lumea asta schimbată la față, de nenumărate teorii... și de dragoste.